

PRÁZDNINOVÝ Zpravodaj farností na Lipně

32 – 35 / 2020

2. 8. 2020

Milovaní bratři a sestry, přátelé Boží!

Dnes dostáváte do rukou **prázdninový Zpravodaj farností na Lipně**.

V průběhu měsíce srpna budu čerpat řádnou dovolenou. Jak vyplývá z pořadu bohoslužeb, v době dovolené budou v našich farních kostelech **pouze nedělní bohoslužby!**

V případě zajištění **pohřbu** se, prosím, obraťte přímo na **pohřební službu pana Františka Cimerhanzla** v Českém Krumlově (telefon: 602 456 370) – pohřební služba vyrozumí příslušného zastupujícího kněze!

Krásné prožití prázdnin a dovolených vám všem přeje a ze srdce + žehná

Váš služebník a duchovní otec P. Mgr. Ing. Jan Špaček, dr. h. c.

Adresa sídelní farnosti:

Římskokatolická farnost Horní Planá
Náměstí 1
382 26 Horní Planá

mobil: (+420) 604 322 396

E-mail: pater.spacek@seznam.cz
farnosti-na-lipne@seznam.cz

www: <http://www.farnosti-na-lipne.cz>

QR kód

Příležitost ke svaté zpovědi:

- Horní Planá:**
 - Ne – čtvrt hodiny přede mší sv.
- Frymburk:**
 - Ne – čtvrt hodiny přede mší sv.
- Světlík:**
 - Ne – ihned po skončení mše sv.
- Černá v Pošumaví:**
 - So, Ne – čtvrt hodiny přede mší sv.

POŘAD BOHOSLUŽEB	Horní Planá	Frymburk	Světlík	Černá v Pošumaví
NEDELE 2. 8. 2020	8:00 (farní kostel) <i>18. neděle v mezidobí</i> Za + rodiče Dolanských, za + manžela Františka Horáčka a za + syna Františka.	9:45 (farní kostel) <i>18. neděle v mezidobí</i> Za + Jana a Františku Frnkovy a za syna Štefana.	11:15 (farní kostel) <i>18. neděle v mezidobí</i> Za + Vavřince Tahy.	Sobota 1. 8. 2020 17:00 (farní kostel) <i>18. neděle v mezidobí</i> Za + Růženu Študlarovou, ten celý rod a za duše v očistci.
Pátek 7. 8. 2020	14:00 (kaple v domově důchodců) <i>Votivní mše „O Nejsvětějším Srdci Ježíšově“</i> <i>PRVNÍ PÁTEK V MĚSÍCI</i>			
NEDELE 9. 8. 2020	8:00 (farní kostel) <i>19. neděle v mezidobí</i> Na poděkování za znovupostavení Mariánského sloupu v Praze, za všechny mající na tom podíl a za pomoc Ducha svatého pro syna.	9:45 (farní kostel) <i>19. neděle v mezidobí</i> Za + rodiče Štefana a Annu Lučanovy, syna Štefana, vnuka Pavla a za ostatní příbuzné.	11:15 (farní kostel) <i>19. neděle v mezidobí</i> Za + Miluši Homolkovou, Julii Mondekovou a Marii Honišovou.	14:00 (farní kostel) <i>19. neděle v mezidobí</i> Za + Jana, Boženu a Stanislavu Rosických a za Stanislava a Štěpánku Ortylových.
NEDELE 16. 8. 2020	8:00 (farní kostel) <i>20. neděle v mezidobí</i> Za + manžela Václava Mráze, bratra Jakuba, za rodiče Mrázovy a Rynešovy.	9:45 (farní kostel) <i>20. neděle v mezidobí</i> Za + vldp. P. Michala Tkáče, varhaníka a učitele Maxmiliana Schaffranka a za Jana Grilla.	11:15 (farní kostel) <i>20. neděle v mezidobí</i> Za + Josefa Vincíka, Anastázií Vincíkovou a Karla Vincíka.	
NEDELE 23. 8. 2020	8:00 (farní kostel) <i>21. neděle v mezidobí</i> Za + rodiče Vranovských, Satrapovy, za bratra Vladimíra Tůmu a za duše v očistci.	9:45 (farní kostel) <i>21. neděle v mezidobí</i> Za živé i + z naší farnosti.	11:15 (farní kostel) <i>21. neděle v mezidobí</i> Za dar zdraví pro vážně nemocnou osobu.	
NEDELE 30. 8. 2020	8:00 (farní kostel) <i>22. neděle v mezidobí</i> Za dary Ducha svatého na počátku nového akademického roku.	9:45 (farní kostel) <i>22. neděle v mezidobí</i> Za dary Ducha svatého na počátku nového akademického roku.	11:15 (farní kostel) <i>22. neděle v mezidobí</i> Za dary Ducha svatého na počátku nového akademického roku.	14:00 (farní kostel) <i>22. neděle v mezidobí</i> Za dary Ducha svatého na počátku nového akademického roku.

18. neděle v mezidobí

1. čtení
(Iz 55, 1-3)

2. čtení
(Řím 8, 35.37-39)

Evangelium
(Mt 14, 13-21)

ROZKÁZAL, ABY SE LIDÉ POSADILI

Bratři a sestry, všechna čtení dnešní neděle jsou o jednom jediném: **O veliké a milosrdné lásce Boha k člověku.** Kdybychom tuto nesmírnou Boží lásku jednou skutečně pochopili a domysleli, celý náš život by to změnilo. Přestali bychom na Boha hledět jako na přísného a trestajícího soudce, a začali bychom ho opravdu z celého srdce milovat. A ten, kdo miluje Boha, miluje také všechny své bližní.

Dnešní evangelium je krásným **obrazem soucitné lásky Krista Pána.** Slyšíme, že Pánu Ježíši bylo těch lidí líto. Také dnes, také zde nás chce Kristus Pán nasytit pokrmem své lásky. A co my, jak odpovíme?

Přijmeme Pána Ježíše do svého srdce? Anebo zůstaneme stát opodál, spoléhající na jakési vlastní „samozásobení?“

Před dvěma tisíci lety uviděl Pán Ježíš hladovějící zástupy a bylo mu jich líto. A dnes, v moderní vyspělé době, je situace prakticky stejná. Zástupy lidstva, daleko od domova království Božího, stále **hladovějí po pravých a skutečných hodnotách**. Ano, tento náš svět stále hladoví. Mnozí hladovějí tělesně, jiní však ještě více lační duchovně, další zase hladovějí srdcem po lásce – **hladoví jejich víra**. A dnes jako tenkrát se zdají být zásoby, které může církev hladovějícímu světu nabídnout, nepatrné – ba zcela nedostatečné.

A my se ptáme: Jak a čím je možno utišit všechn ten hlad světa? Ona tu byla už tenkrát jedna zásadní podmínka, zásadní požadavek Krista Pána. Pán Ježíš řekl: Ano, **já ty lidi nasytím, ale at' se napřed posadí**. Proč toto Kristus žádal? O co mu vlastně šlo? Touto podmínkou **Pán Ježíš od lidí požaduje důvěru**. Dokud zástupy lidí stály, měly ještě veškerou aktivitu ve svých rukou. Ti lidé se mohli rozběhnout za kamarádem, jestli náhodou u sebe nemá více jídla. Mohli se vydat do nejbližší vesnice. Mohli jít také klidně domů. Těch možností měli celou řadu.

Pán Ježíš však chce, aby se posadili. **Sednout si, to znamená vzdát se vlastní aktivity** – to už pak zbývá jen čekat a věřit, že se někdo o mne postará, že něco dostanu. Nezdá se vám, že ten velký zázrak nasycení je právě **v tomto místě** té události? Pět tisíc lidí uvěřilo slovu Krista Pána! Pět tisíc lidí uvěřilo, že se **mohou na Pána Ježíše zcela spolehnout**.

Víra v Boha v žádném případě nestojí na materiálních, hmatatelných důkazech. **Víra** – to je **schopnost unést vlastní nejistotu**, unést temnotu rozumových pochybností. To, co umenšuje naši víru v Boha, to není nedostatek zázraků. To, co opravdu umenšuje naši víru v Boha, je **nedostatek našich modliteb**, nedostatek **opravdového následování Krista Pána celým svým životem** – zkrátka nedostatek kontaktu s Bohem ve věřící zbožnosti. Pán Ježíš jasně říká: Kdo má, tomu bude přidáno, aby měl v hojnosti, a kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má.

Bratře milý, sestřičko drahá, věříš tomu? Kdo usiluje o každodenní modlitbu, kdo přichází často v pokoře ke stolu Páně, **tomu bude přidáno na hloubce víry**. Avšak kdo sám nedělá nic, jen se shání po všelijakých zázracích, ten **nakonec ztratí i to málo, co má**. Kristus Pán poručil, aby se zástupy posadily. My už sedíme. Teď už jen zbývá, abychom dnes přijali andělský chléb s tou velikou důvěrou posluchačů z evangelia: **Pane, tady jsem, rozmnož mou víru**. Prosme Pána, aby stále rozmnožoval naši víru, abychom od něho jednou mohli přijmout život věčný! Amen.

19. neděle v mezidobí

1. čtení

(1 Král 19, 9a.11-13a)

2. čtení

(Řím 9, 1-5)

Evangelium

(Mt 14, 22-33)

UNĚST SVOU NEJISTOTU

Bratři a sestry, každý z nás občas mívá pochybnosti ve víře. Pochybnosti jsou jako daň, kterou platíme za to, že nám to myslí. A Pán Ježíš nám v dnešním úryvku evangelia radí, **jak je možno unést svou nejistotu**. Mnohokrát jsme už v evangeliích slyšeli, jak veliké věci působí v našem životě víra. Přesto ji však i my – věřící – stále jaksí nedoceňujeme. Mnoho poctivých lidí v ní vidí jen celek dobrých zásad pro život. Mnoho ušlechtilých lidí v ní vidí jen zákoník mravního života. Mnoho zbožných lidí v ní vidí jen sbírku náboženských obřadů a různých pobožností.

A zatím **víra je světlo, které prozařuje a zduchovňuje celý náš život**. Dává nám nový pohled na vše. Kde např. já vidím svým okem kapku vody, tam vidí vědec mikroskopem bohatý svět mikroorganismů. Kde já vidím obyčejnou věc, tam básník vidí znamení krásy a vyšší skutečnosti. Kde vidí běžný člověk jen osoby a události, tam vidí věřící křesťan království Boží „ve výstavbě“.

Toto vše působí víra. Dává nám poznat, že **od okamžiku vtělení je země prostoupena nebem**. Jen křesťan může vidět vesmír celistvým pohledem, může vidět i za vnější obal věcí. Naše smysly nám dávají pohled těla. Naše inteligence dává pohled rozumu. Naše **víra nám dává pohled Krista**. Věřit znamená znovu a znovu potkávat Ježíše. Od něj přejímat vědění, smýšlení, jeho způsob vidění světa. Pán Ježíš to vyjádřil slovy: **„Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nechodí ve tmě.“**

Někteří lidé trpí stálým strachem o svou víru. Říkají: „Často mám nejistoty. Často nic necítím, když myslím na Boha. Moje víra slábne, bojím se o ni...“ Ale víra, ta není jen v nějakém pocitu. Dobře víme, že pocity bývají hodně kolísavé a nestálé. Víra není ani vědecký poznatek. Víra není uspokojení, není to stále trvající jistota. **Víra je světlo** – světlo pulzující, které zazáří naplno v okamžiku, kdy zahlédneš Krista tváří v tvář. Víra – to je právě schopnost unést svou životní nejistotu. Víra je schopnost načerpat si ve slunných chvílích tolik světla a radosti, abychom v jeho odlesku přečkali temnoty svých srdcí.

Otázka je, jak si takovou víru „pořídít“? Jak mohu takovou víru získat? Dá se víra získat rozumováním, diskutováním? Ujít kus cesty k víře, to nám zajisté rozum pomůže, ale samu víru nám rozum nedá. Ta je spíš záležitostí srdce, zážitku. Máme-li tedy potíže ve víře, zanechme rozumování a dohadování, a **hledejme, jak zahlédnout Ježíšovu tvář**.

Bratře milý, sestřičko drahá, věříš tomu? Někdy nám zasvitne Ježíšova laskavá tvář při čtení jeho evangelia, jindy ji můžeme zahlédnout v tváři druhého člověka. Někdy se zase s Pánem Ježíšem můžeme setkat ve chvílce modlitby nebo v kostele při bohoslužbě. Víra je Boží dar – je to Boží odpověď na naše hledání. Pojďme tedy dnes společně prosit o dar živé víry, která by nás nesla a unesla po rozbouřených vlnách našeho světa. Učme se modlit: **Pane, já v tebe věřím, pomoz mé malé víře!** Amen.

20. neděle v mezidobí

1. čtení

(Iz 56, 1.6-7)

2. čtení

(Řím 11, 13-15.29-32)

Evangelium

(Mt 15, 21-28)

PÁN JEŽÍŠ „NA DOVOLENÉ“

Bratři a sestry, představme si, že se vydáme vyřídit si nějaké záležitosti na úřadě. Po hodinovém čekání ve frontě se dozvíš, že tento úředník není pro tvou záležitost kompetentní – a ty jdeš s brčením o byrokratech stát frontu k jinému okénku.

A my se ptáme: Nebyl Pán Ježíš v dnešním evangeliu také takový „byrokrat“? Ten syrský kraj, to už přece nebyl stát Izrael – Kristus Pán si tam šel jen tak odpočinout od lidí. Dalo by se říci, že tam **šel „na dovolenou“**. Ale i tam jde za ním **pověst mocného člověka, který zdarma léčí a pomáhá**.

Pán Ježíš odbývá tu maminku jako úředník u okénka: Tady už nejsem kompetentní, zde to už nespadá do mé pracovní náplně. Já mám plné ruce práce se svými krajany Židy. A jsem tu na dovolené, dej mi pokoj! Jenomže tam, kde je člověk v nouzi, tam končí všechny hranice příslušnosti a resortů – a Kristus Pán nakonec nejen pomůže dceři, ale pochválí i matku za její houževnatost v hledání pomoci.

Zdá se, že toto evangelium nabývá v dnešní době stále větší důležitost. Lidské vztahy a povinnosti se stále více drobí. Je stále více oborů, příslušností – a nějak se v tom ztrácí **ten nejdůležitější, totiž ČLOVĚK**. Běda ti, človče, když se ti v lidském mraveništi velkoměsta přihodí nějaká svízeľ, třeba velmi lidská. Pokud neprovedeš výtržnost, abys byl příslušný do „péče“ policie, nebo pokud se nesvalíš jako špalek, abys byl příslušný do péče záchranné služby, mezi spěchajícím davem se obyčejně nenajde nikdo, kdo by měl čas a chuť si tě jen všimnout – natož ti pomoci!

A právě proto musí být v evangeliu i to pohoršlivé – abych tak řekl velmi „lidské“ – vyprávění **o Pánu Ježíši, kterému se nechtělo pomoci, ale přece pomohl**. Je to pro nás velice potřebné, abychom si na to mohli vzpomenout, až se nám nebude chtít něco pro svého bližního udělat, co nejsme udělat povinni – **abychom přesto šli a podle svých možností pomohli**. Když se nám nebude chtít, je to lidské. Avšak když přesto pomůžeme, je to navýsost křesťanské!

Dnešní radostná zvěst má ještě jednu stránku. Svět se z našeho pohledu dělí na dvě skupiny: na nás, věřící – a na ty druhé, čili pohany. Židé se na svět dívali také tak. Oni – synové Abraháma, Izáka a Jákoba – byli lidé věřící, národ vyvolený. A na ty druhé hleděli pohrdavě jako na pohanské bezvěrce. A tu najednou Kristovi učedníci, což byli Židé, slyší z jeho úst chválit velikou víru nikoliv u Židovky, ale u pohanky z pohrdaného a pohanského kraje syrského.

Ještě že Bůh vidí víc než my. **Bůh vidí mnoho víry i tam, kde my ji nevidíme**. A proto nikdo z nás – opakují: NIKDO Z NÁS – nemá sebemenší právo nikým pohrdat. My můžeme důvěřovat v dobro i mimo naše „stádečko věrných“. A to by pro nás mělo být velice radostné a povzbuzující!

Bratře milý, sestřičko drahá, věříš tomu? Mějme tedy na paměti, že nesmíme být byrokrati – když můžeme, ochotně a rádi svým bližním pomůžeme, i když to třeba není naše povinnost. A když se jedná o dobrou věc, rádi si dáme říci, i když se nám třeba nechce! Amen.

21. neděle v mezidobí

1. čtení
(Iz 22, 19-23)

2. čtení
(Řím 11, 33-36)

Evangelium
(Mt 16, 13-20)

ZA KOHO POKLÁDÁŠ JEŽÍŠE TY?

Bratři a sestry, v dnešním evangeliu zaznívá pro každého z nás hlavní otázka: **Co soudíš o Mesiáši Ježíši Kristu?** Víme, že slovo „Mesiáš“ většině dnešních lidí už nic neříká, ale **JEŽÍŠ** – ten se stává opět aktuálním. Po léta – zvláště za totalitního režimu – bylo lidem implantováno do hlavy, že Ježíš vlastně vůbec nežil, že si ho vymysleli kněží, aby mohli ohlupovat lid. A dnes se můžeme ptát: Za koho pokládáte Ježíše vy? Přesněji řečeno – **ZA KOHO POKLÁDÁŠ JEŽÍŠE TY?**

Dobře si povšimněme, jak v dnešní radostné zvěsti Kristus Pán apoštoly doslova provokuje. Ptá se jich, za koho jej vlastně mají. Jako kdyby nevěděl, proč zanechali svého normálního občanského povolání, proč opustili domovy a rodiny – a šli za ním: přece v důvěře, že **On je ten Boží Mesiáš**, jak to za všechny vyjádřil Šimon Petr.

Musíme mít na zřeteli, že v té době byl „Mesiáš“ pojmem povýtce politickým. **„Mesiáš“ – to bylo doslova bojové heslo:** Pryč s okupanty, pryč s Římany, my si chceme vládnout sami, chceme být svobodní. Ano, „Mesiáš“ bylo slovo, které nikdo v té době příliš nahlas nevyslovoval. Každá doba má taková slova.

Avšak Kristus Pán vyprovokoval Šimona, aby toto slovo pěkně nahlas řekl. Dobře věděl, že na ně všichni myslí – a všichni ho chápou velice nesprávně. Apoštolé si totiž mysleli, že se chystá revoluce. A oni jsou přece nejbližší spolupracovníci Mesiáše – vůdce této revoluce, a proto budou po konečném vítězství největšími pány v novém režimu.

Pán Ježíš však jejich politické představy o Mesiáši tvrdě koriguje. Dává jim jasně najevo, že mu nejde o žádné panování: „**Syn člověka musí mnoho trpět**, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, **být zabit a třetího dne vzkříšen**. — Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, **nes každého dne svůj kříž a následuj mne**. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však nasadí život pro mne, zachrání jej.“

Co to Pán Ježíš hlásá? Následovat Mesiáše je nebezpečný počín, žádná idylka, nic pro kariéristy. Kristus Pán miluje pravdu, ale odmítá polopravdu a jakákoliv hesla. Ano, můžeme říci, že **Kristus je realista** – žádný snílek. Kristus Pán nikdy nepříjemné věci nezastírá. Chce nás učit, **jak nést život bez zastírání**, bez přikrášlování nepříjemných skutečností, bez nasazování klapků na oči, abychom neviděli tvrdou realitu.

Bratře milý, sestřičko drahá, věříš tomu? A tady se máme ještě i my dnes moc a moc co učit – jak hledět na věci života pravdivě, poctivě a věcně, tak jak se sluší na opravdové křesťany. Vezměme si k srdci ta krásná slova z evangelia, jimiž Kristus Pán prohlásil Šimona Petra Skálou, Klíčником a Pastýřem Božího lidu. Toto prohlášení patří nám všem. **Každý z nás se má stát „Petrem“ – tedy skálopevným křesťanem**, skutečnou oporou Kristovy Církve! Amen.

Váš služebník a duchovní otec P. Mgr. Ing. Jan Špaček, dr. h. c.

